

CHƯƠNG 15**Hoang Thành Cô Kiếm****H**

ắc y võ sĩ dáng người trung đẳng, diện mạo khá anh nhi tuấn tú, vẻ mặt lạnh lùng, trông cô độc và kiêu hãnh.

Nghe Bốc Vân Nhân gọi, y không tỏ thái độ gì, chậm rãi bước ra giữa quảng trường.

Lôi Điện Truy Hồn và Tứ Tuyệt Thư Sinh đều cảm thấy căng thẳng hẳn lên.

Độc Trúc Quân nhìn Hàn Tùng Linh cười nhạt hỏi:

- Tên họ Hàn! Có cần lão phu giới thiệu vị võ sĩ đó với người không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tôn giá không cần phải phí tâm cơ. Tuy nhiên Hàn mỗi xin cảnh báo các người điều này. Nếu hai vị tưởng rằng lợi dụng vị đó thế mạng cho mình thì sẽ thất vọng đấy!

Độc Trúc Quân “hừ” một tiếng nói:

- Người còn giữ được bình tĩnh như thế chỉ vì không biết võ sĩ đó là ai thôi.

- Chẳng phải tôn giá vừa nói to mấy tiếng Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân là gì?

- Nhưng người chỉ biết danh hiệu đó mà còn chưa biết uy lực của nó thế nào.

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Chẳng qua là một công cụ hành động của Tam Phật Đài thôi chứ gì?

Chợt vang lên giọng nói sang sảng:

- Không sai! Lúc này tại hạ xác thực là một công cụ hành động cho người khác. Bằng hữu là Hàn Tùng Linh, đúng không?

Người vừa nói là hắc y võ sĩ Hoang Thành Cô Kiếm.

Vừa rồi tuy biết đối phương đã xuất hiện nhưng Hàn Tùng Linh làm như không thấy, lúc này mới quay sang nói:

- Chính tại hạ là Hàn Tùng Linh.

Hoang Thành Cô Kiếm lại hỏi:

- Bằng hữu có biết chúng bắt ta làm công cụ đưa tới đây nhằm mục đích gì không?

Hàn Tùng Linh thản nhiên đáp:

- Chúng kỳ vọng người lấy được đầu Hàn mỗ.

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu nói:

- Bằng hữu hoàn toàn đúng. Đối với một công cụ chuyên hành động thì không có gì phải nói nhiều. Bằng hữu chuẩn bị đi!

Nói xong tiếp tục tiến lên.

Hàn Tùng Linh định bước ra thì nghe Lôi Điện Truy Hồn nói to:

- Minh chủ đã chấp thuận cho bốn tọa xuất chiến trận đầu tiên, vậy thì hãy giao người này cho bốn tọa!

Hàn Tùng Linh không ngờ sự việc lại diễn biến thế này, không khỏi lúng túng.

- Nhưng đây không phải là...

Lôi Điện Truy Hồn chột ngắt lời:

- Minh chủ có biết võ công người này thế nào không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Không biết.

Lôi Điện Truy Hồn cười nói:

- Chẳng lẽ vì mấy tiếng Hoang Thành Cô Kiếm mà đề cao giá trị của hắc hay sao?

Câu đó khiến Hàn Tùng Linh sửng sốt nghĩ thầm:

- Vân đại ca nói không sai! Có lý đâu chỉ vì danh hiệu Hoang Thành Cô Kiếm mà coi hắc cao hơn Độc Trúc Quân hoặc Đào Hoa Thần?

Chàng đành lùi lại nói:

- Đại ca nghĩ vậy không sai. Nhưng nên cẩn thận một chút.

Lôi Điện Truy Hồn cả mừng nói:

- Bốn tọa tuân lệnh!

Nói xong bước thẳng tới Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Chúng ta ai sẽ xuất thủ trước đây?

Hoang Thành Cô Kiếm quét mắt nhìn Lôi Điện Truy Hồn rồi lạnh lùng nói:

- Người ta tìm không phải là bằng hữu. Vậy tốt nhất người hãy tránh ra.

Từ khi xuất đạo tới nay Lôi Điện Truy Hồn chưa từng bị ai coi thường đến thế, nghe nói chột sầm mặt quát:

- Người muốn động thủ với Minh chủ chúng ta cũng được, nhưng trước hết phải thắng được ngọn roi này đã!

Nói xong rút Hắc trường tiên ra.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói:

- Ta nhắc lại một lần nữa. Bốn nhân tìm không phải là người.

Lôi Điện Truy Hồn giương roi lên nói:

- Bằng hữu! Đừng để ta nói những lời khó nghe. Chuẩn bị động thủ đi!

Từ trong mắt Hoang Thành Cô Kiếm phát ra hai luồng nhãn quan sáng quắc chiếu vào mặt Lôi Điện Truy Hồn, qua đó cũng biết y đã bắt đầu nổi giận.

Tuy vậy giọng Hoang Thành Cô Kiếm vẫn trầm tĩnh:

- Tại hạ và bằng hữu không có quan hệ gì nên không muốn giết người. Vì thế bốn nhân cố kiên nhẫn nói thêm một lần cuối cùng: người ta muốn tìm không phải là người.

Đào Hoa Thần chột chen lời:

- Yển lão đệ! Tên đó đã quyết ý đến gặp Diêm Vương lão ngũ thì cứ thành toàn cho hắn đi!

Hoang Thành Cô Kiếm không quay lại, lạnh lùng đáp:

- Đừng xưng huynh gọi đệ với ta! Bốn nhân không có hạng bằng hữu như người đâu!

Đào Hoa Thần bị chặn ngang họng, vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ rần lên.

Độc Trúc Quân nói:

- Yển đại hiệp! Cho dù thế nào thì bây giờ chúng ta cũng đang đứng chung một chiến tuyến. Mũi kiếm hãy chỉ sang địch nhân, chúng ta đừng để thương tổn đến hòa khí.

Giọng Hoang Thành Cô Kiếm vẫn lạnh như băng:

- Rồi sẽ có một ngày nếu tại hạ có thể quay mũi kiếm thì các hạ có biết điều đầu tiên sẽ chỉ là ai không?

Đào Hoa Thần vừa rồi đã tức, cười nhạt nói:

- Người không nói thì ai biết được?

Hoang Thành Cô Kiếm gằn từng tiếng:

- Đó là các người!

Đào Hoa Thần không nhin được, đành giọng nói:

- Yển Hành Vân! Người đừng có quá tự kiêu. Theo chức trách thì người buộc phải nghe lệnh của chúng ta.

Hoang Thành Cô Kiếm Yển Hành Vân bấy giờ mới quay lại, mắt nhìn xoáy vào Đào Hoa Thần nói:

- Nghe lệnh người ư?

Đào Hoa Thần trầm giọng đáp:

- Đương nhiên! Chẳng lẽ người cho rằng mình bị mất đi thân phận?

Độc Trúc Quân thấy tình hình trở nên căng thẳng, sợ hỏng mất đại sự vội nói:

- Thôi thôi! Yển đại hiệp bớt giận...

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói:

- Người im đi!

Độc Trúc Quân cố thuyết phục:

- Yển đại hiệp được tiếng là người có hiếu. Chúng ta hãy làm chính sự trước đã!

Tuy đã bắt đầu phát nộ nhưng nghe nhắc đến chữ “hiếu”, Hoang Thành Cô Kiếm không còn dũng khí để phát tác nữa, quay lại nhìn Lôi Điện Truy Hồn quát:

- Tránh ra!

Lôi Điện Truy Hồn đáp:

- Muốn ta tránh thì các hạ phải xuất bản lĩnh ra xem thế nào đã!

Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Vậy thì người xuất thủ trước đi!

Y bảo đối phương động thủ nhưng vẫn đứng nguyên, không có vẻ gì là đang chuẩn bị động thủ.

Độc Trúc Quân thấy cuộc chiến sắp xảy ra, đưa tay cho thuộc hạ lùi lại bốn năm trượng. Cả lão ta và Đào Hoa Thần cũng lùi lại.

Sự lãnh ngạo của Hoang Thành Cô Kiếm làm Lôi Điện Truy Hồn nổi tự ái, “hừ” một tiếng bước lên...

Hàn Tùng Linh chợt quay lại nói:

- Ưc Lan cô nương, hãy giao chiếc hòm cho ta!

Ưc Lan liền bước lên đưa chiếc hòm đá bọc lụa vàng cho Minh Chủ.

Bấy giờ, Lôi Điện Truy Hồn đã dừng lại cách Hoang Thành Cô Kiếm chừng bảy thước, trừng trừng nhìn đối phương.

Hoang Thành Cô Kiếm cũng lạnh lùng nhìn lại, nhưng không ái nói tiếng nào.

Năm sáu chục người giữa quảng trường đều chú mục nhìn hai đối thủ, nét mặt đều lộ vẻ căng thẳng.

- Vút vút...

Cuối cùng thì sự im lặng cũng bị phá vỡ. Cùng với những âm thanh vun vút là tiên ảnh tung hoành rợp không gian.

Tiên pháp quả là ảo diệu, tại trường rất ít người nhận ra chiêu thức, chỉ thấy ngọn Hắc trường tiên múa lượn như hàng trăm con rắn đen ngòm xung động rất nhanh từ bốn phương tám hướng công vào các yếu huyệt trên người Hoang Thành Cô Kiếm.

Đào Hoa Thần và Độc Trúc Quân thấy vậy cũng phải kinh tâm.

Giữa vòng tiên ảnh, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân tỏ ra rất điềm tĩnh, thi triển bộ pháp tránh chiêu, khi tiến khi lùi, khi nhảy lên cao khi chùng người xuống thấp, hành động mỹ diệu vô cùng, tuy giữa màn tiên ảnh dày đặc như tơ nhện mà không bị một ngọn roi nào chạm tới người.

Đào Hoa Thần thấy vậy rúng động nghĩ thầm.

- Tiểu tử này thân thủ quả là siêu phàm! Sau này không nên đắc tội với hắn nữa. Tuy nhiên... phen này khó mà giành được cô nương kiều diễm kia từ tay hắn...

Qua một lúc, Hoang Thành Cô Kiếm nhảy vút lên không, thân ảnh như một ánh chớp đen vạch ra một đường vòng cung thoát ra khỏi vùng tiên ảnh!

Vừa xuất thủ Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long đã công kích mãnh liệt, mục đích là đối phương không có cơ hội hoàn thủ. Không ngờ Hoang Thành Cô Kiếm tránh chiêu một cách tài tình như thế, bây giờ lại dễ dàng thoát ra ngoài, trong lòng lập tức rúng động, mất đi sự tự tin, thu roi lại kinh hãi nhìn đối phương.

Tuy nhiên không thắng nhưng chưa hẳn là bại, mà có bại thì đến lúc đó sẽ hay, Lôi Điện Truy Hồn chuẩn bị xuất thủ tiếp.

Bạch Phong công chúa nhìn sang tình nhân hỏi:

- Chàng nhận định thế nào?

Hàn Tùng Linh trầm giọng đáp:

- Người này thân pháp đã tới mức xuất thần nhập hóa, ít người sánh nổi. Tuy hẳn chưa xuất kiếm nhưng với kinh công kỳ ảo như vậy thì có thể đoán ra thân thủ rất cao. Chỉ e Vân đại ca khó lòng mà đối phó nổi.

Bạch Phong lo lắng hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Hàn Tùng Linh trả lời bằng giọng rất tự nhiên:

- Tuy Vân đại ca không đấu lại, nhưng Hoang Thành Cô Kiếm cũng không thể đánh bại được huynh ấy ngay. Trong thời gian đó, ta sẽ đủ thời gian cứu ứng.

Bạch Phong vẫn chưa yên tâm:

- Thiếp chỉ e rằng Vân đại ca không cầm cự được lâu.

- Nàng cứ yên tâm đi, đảm bảo sẽ không việc gì đâu.

Lần này Lôi Điện Truy Hồn không nóng vội như trước nữa, vẫn dừng lại cách đối phương chừng bảy tám thước nói:

- Bây giờ tới lượt các hạ phát chiêu trước.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói:

- Bằng hữu, Yển Hành Vân xưa nay hành sự ít khi để cho đối phương có cơ hội thứ hai. Ta nhường bằng hữu một lần.

Lôi Điện Truy Hồn tức giận đáp:

- Khi đối địch, người cứ việc thi triển hết thân thủ. Yấn Hành Vân! Người đừng nói đến tiếng “nhường”, không ai bắt người làm thế.

Hoang Thành Cô Kiếm mặt sa sầm nói:

- Trong giang hồ có không ít người chưa tới Hoàng Hà còn chưa chịu tử tâm. Người là một trong số đó.

Lôi Điện Truy Hồn đáp:

- Người nói đúng. Tiếp chiêu!

Lại một lần nữa vung Hắc trường tiên tấn công, nhưng không giống trước đây, vì biết khó mà thắng được đối phương nên không dốc toàn lực công kích mà còn giữ lại vài phần thủ để đối phó trong trường hợp đối phương phản kích.

Hoang Thành Cô Kiếm thấp thoáng trong màn tiên ảnh một lúc, chợt thấy trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm sáng loáng.

Hàn Tùng Linh đề một khẩu chân khí ngấm vận công lên hữu chưởng, miệng lẩm bẩm:

- Lúc này đã sắp phân xuất thắng bại rồi!

Lôi Điện Truy Hồn thấy đối phương đã xuất binh khí, tay phải vẫn múa roi, tay trái cầm một thanh đoản kiếm, vẫn giữ nhịp độ tấn công như trước không thuyên giảm.

Hoang Thành Cô Kiếm lùi lại nửa ba rồi bất thần áp sát vào, mũi kiếm điểm sang Nhũ Căn Huyệ bên trái địch nhân.

Lôi Điện Truy Hồn nhủ thầm:

- Người tiêu rồi!

Hắc trường tiên chuyển thế quất sang Uyển mạch phải đối phương, đồng thời lướt sang phải, vung đoản kiếm đâm tới yết hầu địch.

Không biết Hoang Thành Cô Kiếm dùng thân pháp gì, Lôi Điện Truy Hồn đâm kiếm tới không trúng mục tiêu, ngọn roi cũng quất vào khoảng không, trong lúc đó ngực trái mình lại nhói lên, kinh hoảng nháy lùi lại hơn một trượng.

Hoang Thành Cô Kiếm lạnh lùng nói:

- Bằng hữu! Đó mới chỉ là chiêu cảnh cáo thôi.

Lôi Điện Truy Hồn nhìn lại, thấy đối phương vẫn đứng nguyên vị trí cũ, thanh kiếm đã được tra vào vỏ. Lại cúi nhìn xuống ngực, mặt lập tức tái đi.

Ngay huyết Nhũ Căn, áo bị kiếm đánh một hình chữ “thập” vừa khéo chạm tới da thịt!

Lôi Điện Truy Hồn lừng danh Kinh Lôi kiếm, thế mà không đủ khả năng tự bảo vệ mình, nói ra thiên hạ ai tin?

Nhưng sự thật, nếu Hoang Thành Cô Kiếm không hạ thủ lưu tình thì y đã mất mạng một trăm lần!

Hàn Tùng Linh vội nhảy tới đứng bên Lôi Điện Truy Hồn hỏi:

- Vân đại ca không sao chứ?

Lôi Điện Truy Hồn không đáp. Xem sắc mặt thì vẫn chưa hoàn hồn.

Ngay cả Độc Trúc Quân và Đào Hoa Thần thấy vậy cũng biến sắc, không sao tin được trên đời này lại có kiếm thủ thần kỳ như vậy, ngậy mặt nhìn nhau.

Một lúc, Độc Trúc Quân bước lên nói:

- Hắc hắc! Yển đại hiệp vừa xuất một kiếm đã làm huynh đệ chúng tôi mở rộng tầm mắt. Quả nhiên Hoang Thành Cô Kiếm danh bất hư truyền, lão phu vô cùng khâm phục!

Lôi Điện Truy Hồn đứng một lúc thì trấn tĩnh lại, nhìn Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Yển bằng hữu! Vân mỗ đã nói không cần người lưu tình, ta không nhận ân tình đó đâu. Chúng ta lại đấu tiếp cho đến khi một trong hai người nằm xuống.

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Người nằm xuống nhất định là bằng hữu, và sẽ nằm rất lâu đấy!

Lôi Điện Truy Hồn lại bước lên định xuất thủ tiếp thì Hàn Tùng Linh ngăn lại nói:

- Vân đại ca hãy dừng bước!

Lôi Điện Truy Hồn mặt sa sầm nói:

- Trước khi phân xuất thắng bại, bổn tọa không có lý do gì mà lùi lại cả.

Hàn Tùng Linh nói:

- Người mà Yển bằng hữu muốn tìm là tiểu đệ.

Lôi Điện Truy Hồn bướng bỉnh nói:

- Nhưng hấn còn chưa vượt qua được cửa ải đầu tiên do bổn tọa trấn giữ.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Thế nào mới gọi là vượt qua?

Tuy biết mình đuối lý nhưng cơn giận nổi lên đã khiến cho Lôi Điện Truy Hồn không giữ được tỉnh táo nữa, cãi lại:

- Chỉ cần bốn tọa còn một hơi thở thì chưa thể gọi là vượt qua!

Nói xong lại bước lên.

Hàn Tùng Linh trầm giọng quát:

- Dừng lại!

Lôi Điện Truy Hồn quay lại hỏi:

- Vì sao?

Giọng Hàn Tùng Linh lạnh lùng:

- Không vì sao cả. Tôi bảo huynh dừng lại.

Lôi Điện Truy Hồn nhú mày hỏi:

- Lấy thân phận Minh chủ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Phải! Lấy thân phận Minh chủ!

Tứ Tuyệt Thư Sinh thấy tình hình trở nên căng thẳng cũng nhảy ra kéo Lôi Điện Truy Hồn nói:

- Vân đại ca! Hãy lùi lại đi!

Lôi Điện Truy Hồn đẩy ra, mắt vẫn tia máu, trầm giọng hỏi:

- Người thấy rõ là hấn thì được mà ta thì không được chứ gì?

“Hấn” là Hàn Tùng Linh hay Hoang Thành Cô Kiếm? Không ai biết cả.

Vẻ mặt Hàn Tùng Linh đầy thống khổ nhưng chàng không nói gì.

Tứ Tuyệt Thư Sinh nghiêm giọng nói:

- Vân đại ca! Nếu chúng ta mỗi người muốn hành động theo cách của mình thì lúc đầu kết minh làm gì? Chúng ta đề cử ra Minh Chủ làm gì? Trong ba chúng ta thì huynh lớn tuổi nhất. Vì thế tiểu đệ không muốn nói nhiều. Huynh cho rằng làm sao được thì cứ làm.

Nói xong quay người bỏ đi.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long tuy tính tình nóng nảy nhưng chân thực, mau nóng giận nhưng cũng dễ nguôi lòng. Nghe Lôi Điện Truy Hồn phân tích liền nhận ra ngay, lại thấy vẻ mặt thống khổ của Hàn Tùng Linh, vô cùng ân hận, trầm giọng nói:

- Ta sai rồi...

Nói xong cúi thấp đầu, quay lại bước theo Tứ Tuyệt Thư Sinh.

Chỉ còn lại Hàn Tùng Linh và Hoang Thành Cô Kiếm, hai người lặng lẽ đứng nhìn nhau, chưa ai lên tiếng.

Đột nhiên một cơn gió cuốn tung tấm lụa vàng phủ chiếc hòm trên tay Hàn Tùng Linh làm lộ ra một góc hòm đá.

Hoang Thành Cô Kiếm vừa chạm mắt vào chiếc hòm, toàn thân bỗng chấn động, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Y nằm mộng cũng không ngờ chiếc hòm còn quý hơn sinh mệnh của mình lại nằm trong tay Hàn Tùng Linh, người mà mình đã nhận trách nhiệm giết chết.

Đào Hoa Thần và Độc Trúc Quân cũng biết điều gì đang xảy ra, mặt đều biến sắc.

Hàn Tùng Linh quét mắt nhìn đối phương hỏi:

- Yến bằng hữu, có cần mở ra xem không?

Hoang Thành Cô Kiếm lắc đầu, run giọng đáp:

- Không cần. Ta giữ vật đó bên người gần mười năm nên biết rõ từng nét hoa văn.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Người muốn lấy lại không?

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi:

- Tất có điều kiện?

Hàn Tùng Linh nói:

- Yến bằng hữu, hình như ngươi không có ý định tiếp thu điều kiện, đúng không?

Hoang Thành Cô Kiếm lấy lại sắc mặt bình thản lạnh lùng như trước, gạt đầu đáp:

- Không sai. Ta không có ý định tiếp thụ bất cứ điều kiện nào cả, bởi vì không có ai đủ khả năng bắt ta tiếp thụ.

- Người tin sẽ không có ai cướp được chiếc hòm đi lần nữa chứ gì?

- Chính thế. Còn bằng hữu thì nghĩ mình có thể đưa ra thì cũng có thể thu về, không sai chứ?

- Người cho rằng không có khả năng?

Hoang Thành Cô Kiếm cười nói:

- Hàn bằng hữu! Ta dám khẳng định rằng tuyệt đối không có khả năng.

Hàn Tùng Linh chỉ nhếch môi cười nhạt không đáp.

Hoang Thành Cô Kiếm lại nói:

- Hàn bằng hữu, thật đáng tiếc...

- Vì sao?

- Vì người hành động hơi vội một chút. Lẽ ra muốn bàn đến điều kiện thì người nên học theo hai vị Độc Trúc Quân và Đào Hoa Thần đây, đem giấu chiếc hòm thật kỹ, hoặc chí ít cũng nên giữ chắc nó trong tay buộc Yến mỗ chấp nhận...

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Thì bây giờ tại hạ vẫn giữ chắc nó trong tay đó thôi! Chẳng lẽ các hạ không tin?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu:

- Tại hạ không tin, và khuyên bằng hữu tốt nhất đừng nên thử làm gì.

- Các hạ cho biết lý do?

Hoang Thành Cô Kiếm chột hỏi:

- Hàn bằng hữu, người biết trong chiếc hòm là gì không?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Biết. Chính vì thế chúng mới gọi các hạ là “hiếu tử”.

Hoang Thành Cô Kiếm mặt chột đành lại nói:

- Nếu vậy thì tốt. Người biết vì sao vừa rồi ta không giết vị bằng hữu của người không?

Hàn Tùng Linh bình thản đáp:

- Vì chúng cần là tính mạng của Hàn mỗ.

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu:

- Người nói đúng một phần. Thêm một nguyên nhân khác chẳng phải không quan trọng, vì hắn không liên quan trực tiếp đến hành động của ta.

- Dù sao thì người cũng đã đắc tội với bằng hữu của tại hạ.

Ánh mắt Hoang Thành Cô Kiếm chột long lên:

- Người làm gì?

Hàn Tùng Linh điềm tĩnh đáp:

- Bắt người bồi hoàn.

Hoang Thành Cô Kiếm lắc đầu:

- Nhưng việc đó không liên quan đến chiếc hòm này.

Hàn Tùng Linh nói:

- Nếu Hàn Tùng Linh cố tình đưa nó đến đây, từ đó mà nảy sinh xung đột, như vậy là có liên quan.

Hoang Thành Cô Kiếm nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Hàn bằng hữu, người đã tìm đến ta, dù tiếp thụ hay không thì cũng nên biết điều kiện là gì. Người nói đi, Yến mỗ sẽ cân nhắc.

Hàn Tùng Linh nói:

- Bằng hữu có thể đưa nó đi.

Hoang Thành Cô Kiếm ngạc nhiên nhìn đối phương hồi lâu rồi nói:

- Hàn bằng hữu! Có lẽ người cho rằng Yến mỗ nhân vì chuyện này mà suốt đời coi người là đại ân nhân. Vì thế cần phải giải thích rõ.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ không cần nó nữa?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Đương nhiên là cần. Nhưng Yến mỗ sẽ không tiếp thụ bất cứ một ân huệ nào. Bởi vậy Yến mỗ sẽ không cần giành cho các vị chút ân tình nào cả!

Hàn Tùng Linh biến sắc hỏi:

- Vậy người làm gì?

Giọng Hoang Thành Cô Kiếm lạnh như băng:

- Lấy mạng các vị!

Thoạt tiên nghe câu đó Hàn Tùng Linh rất ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó chàng hiểu ra ngay, cười nhạt hỏi:

- Bằng hữu! Người cho rằng tính mạng chúng ta đều đang ở trong tay người cả chứ gì?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu:

- Chính thế.

Hàn Tùng Linh chột ngựa mặt cắt một tràng cuồng tiếu nói:

- Hô hô hô... Bằng hữu, người rất khảng khái! Hàn Tùng Linh này chỉ là cánh bèo mặt nước trôi giạt trong giang hồ, nhưng cũng không dám nhận đại ân của người. Lời các hạ vừa nói khiến võ lâm đều toát mồ hôi!

Tới đó mặt chàng đành lại:

- Yếu bằng hữu! Những gì cần nói thì người đã nói hết rồi. Bây giờ chuẩn bị động thủ thôi chứ?

Hoang Thành Cô Kiếm gật đầu:

- Rất tốt!

Hàn Tùng Linh nói gọn:

- Người chuẩn bị đi!

Nói xong rút kiếm ra.

Hoang Thành Cô Kiếm chăm chú nhìn thanh bảo kiếm trong tay đối phương một lúc lâu rồi nhíu mày hỏi:

- Hàn bằng hữu, đó có phải là Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Không sai.

Trong lòng không khỏi rúng động, Hoang Thành Cô Kiếm lăm lăm:

- Xem ra hôm nay tại hạ gặp được đối thủ chân chính rồi! Hàn bằng hữu, tại hạ chỉ có thể nhường người xuất thủ trước, sau đó chúng ta sẽ đưa hết bản lĩnh. Ra chiêu đi!

Nói xong lùi lại một bước, tuy vẻ mặt và dáng điệu vẫn ung dung nhưng kỳ thực đã vận công sẵn sàng, bất cứ mọi lúc đều có thể xuất chiêu phản kích.

Đã chứng kiến thân thủ phi thường của đối phương, Hàn Tùng Linh không dám khinh địch, nói:

- Mời Yển bằng hữu!

Chàng vẫn đứng nguyên vị trí cũ, nhưng tư thế hơi khác một chút, đưa chéch Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm lên.

(...ÀÀ????? Mất trang.....)

Triệu Tông Nguyên lại nói:

- Lão phu nói thế không phải để cầu xin ở người lòng thương hại.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ chưa bao giờ thương hại địch nhân, hơn nữa người là địch nhân số một của Hàn mỗ ở Quan ngoại này.

Triệu Tông Nguyên hỏi:

- Người sẽ tự tay động thủ?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Theo lý thì Hàn mỗ đích thân lấy mạng người, vì người là kẻ chủ hung sát hại Khổng Tước Chân Nhân và Lãng Tử. Nhưng Hàn mỗ đã đáp ứng với Càn Khôn Nhất Cái Tang lão tiền bối, vì đối với người, vị đó có thâm thù huyết hận nhiều hơn.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ nghe nói bước lên. Phía đối diện Khang Gia Song Kiệt cũng tiến lại gần.

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên ho khan một tiếng, trầm giọng nói:

- Khang gia huynh đệ! Đối với lão phu các người ra vẻ nghĩa khí. Nhưng Triệu mỗ không vì thế mà cảm kích, bởi lẽ làm thế chỉ mất không hai mạng người mà chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Khang Gia Song Kiệt dừng lại nói:

- Đại ca...

Triệu Tông Nguyên nói tiếp:

- Trên thực tế, Quan ngoại tới đây coi như là thất thủ, hai người nên biết mình phải làm gì.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Triệu Tông Nguyên muốn bảo họ đi khỏi đây ư?

Triệu Tông Nguyên gật đầu:

- Không sai, họ cần có kế hoạch và giải pháp cho riêng mình.

- Người cho rằng Hàn mỗ để cho họ tùy ý rời khỏi đây?

- Đương nhiên người không để họ đi. Nhưng lão phu đã bố trí mọi việc chu đáo.

Nói xong bất thần lặn đi một vòng, xong dốc hết tàn lực vung kiếm đâm xuống ngực mình.

Hàn Tùng Linh lao tới phóng một cước đá bật thanh kiếm, làm cổ cánh tay phải Triệu Tông Nguyên bị đứt phăng.

Khang Gia Song Kiệt thừa cơ lao đi, nhưng Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đã đề phòng từ trước, cùng Bạch Phong công chúa lao ra chặn lại.

Song phương lập tức rút binh khí động thủ.

Hàn Tùng Linh lướt mắt nhìn cuộc đấu rồi nhìn xuống Triệu Tông Nguyên hỏi:

- Đó là kế hoạch mà Triệu đại hiệp bố trí cho Khang Gia Song Kiệt thoát thân chứ gì?

Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên nghiêng rằng nói:

- Hàn Tùng Linh! Không ai ngờ... người có bộ mặt...tuấn tú mà tâm trường...lại ác độc...như thế...

Hàn Tùng Linh “hừ” một tiếng đáp:

- Đối phó với lũ sài lang các người mà nhân từ là tự sát!

Đoạn quay sang Càn Khôn Nhất Cái nói:

- Tang lão tiên bối, giao vị này cho lão nhân gia.

Càn Khôn Nhất Cái cả mừng đáp:

- Đa tạ Hàn Minh chủ!

Hàn Tùng Linh lướt sang định chi viện cho Bạch Phong công chúa đấu với Khang Nguyên Sơn thì bị bảy tám cao thủ nhảy ra chặn lại, dẫn đầu là Tứ sứ giả Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung.

Hàn Tùng Linh nhìn sang thấy Khang Gia Song Kiệt không ham đánh mà vừa đối phó vừa có ý định thoát thân nên cuộc chiến không quyết liệt lắm liền yên tâm, nhìn Dư Lập Trung trầm giọng nói:

- Tên họ Dư! Hàn mỗ muốn để người sống thêm một lúc nữa. Người đã vội như thế, Hàn mỗ sẵn lòng chiều ý thôi!

Dư Lập Trung không nói một lời xuất kiếm tấn công ngay.

Quần tặc cật đông, bảy tên khác cùng rút kinh khí từ bốn phía công vào Hàn Tùng Linh.

Trong bọn chỉ có Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung là thân thủ cao hơn cả, bọn còn lại đều là thuộc hạ của Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên, chàng có coi ra gì?

Vấn đề nguyên Hàn Ngọc Giao Huyết kiếm trong bao, Hàn Tùng Linh vung tay khua một vòng đã đánh bật bốn năm thanh kiếm lên không, hai tua kiếm phát hồng quang...

Bốn tên hán tử bị tua kiếm đâm thủng ngực bắn ra ngoài vòng đấu, rú lên thảm thiết.

Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung từ sau lưng Hàn Tùng Linh bỏ kiếm xuống, nhưng chưa trúng mục tiêu thì mắt chợt hoa lên, không thấy đối phương đâu nữa.

Hàn Tùng Linh đã xuất hiện bên phải hắn, “hừ” một tiếng nói:

- Từ bây giờ Thất Đại Sứ Giả chỉ còn lại năm tên.

Cửu Đạo Thần Dư Lập Trung biết tình hình bất lợi không dám quay lại, phi thân lao tới, nhưng vừa mới lao đi thì chợt cảm thấy hàn khí ập tới sườn, cả thân hình to lớn bị nhấc bổng lên không, miệng phun một vòi tiễn huyết ngã xuống cách ba trượng, nằm in trên mặt tuyết.

Phía sau vang lên một tiếng rú thảm, Hàn Tùng Linh quay lại thấy Quan Ngoại Dật Tẩu Triệu Tông Nguyên bị Càn Khôn Nhất Cái vung trúc trượng đánh nát đầu.

Ba tên còn lại không còn hồn vía nào nữa quay đầu chạy trốn. Còn hơn mười tên chưa tham chiến, lúc này đã chạy đâu mất tăm mất ảnh.

Hàn Tùng Linh không thèm để tâm đến chúng, quay sang phía Bạch Phong công chúa thấy nàng đang truy theo Khang Nguyên Sơn liền lao tới, nhưng Khang Nguyên Sơn đã lao qua tường viện.

Sợ xảy ra bất trắc, Hàn Tùng Linh gọi to:

- Bạch Phong quay lại đi!

Bạch Phong Công chúa đang lưỡng lự thì Khang Nguyên Sơn thừa cơ lao vào rừng mất hút.

Bạch Phong Công chúa quay lại hậm hực nói:

- Huynh làm hấn chạy thoát mất...

Hàn Tùng Linh cười nói:

- May mà hấn rắp tâm chạy trốn, nếu không chỉ e nàng không địch nổi đâu!

Bạch Phong nói:

- Chàng đã giao thủ với hấn đâu mà biết chứ?

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- So với Yấn huynh, nàng thấy sao?

- Thiếp làm sao mà sánh nổi với Yấn đại hiệp?

- Võ công của Khang Nguyên Sơn còn cao hơn lão nhị, thế mà Yấn Hành Vân chưa dễ đánh bại được Khang Nguyên Hải ngay, căn cứ vào đó thì biết.

Bấy giờ Bạch Phong mới hiểu ra, đỏ ửng mặt lên.

Khang Nguyên Hải thấy lão đại đã chạy thoát, ra sức phát mấy chiêu bức lùi đối phương rồi cũng lao đi.

Nhưng hấn vừa tung mình thì chợt nghe tiếng quát:

- Khang lão nhị! Lùi lại!

Đồng thời một luồng kinh phong đánh ập tới.

Khang Nguyên Hải không tránh kịp bị đánh bật ngược lại, vừa khéo cắm lưng vào mũi kiếm Hoang Thành Cô Kiếm Yấn Hành Vân đang lao tới!

Ngay cả Yấn Hành Vân cũng bất ngờ bị đẩy lùi hai bước, phải vận lực hất Khang Nguyên Hải sang bên mới rút được kiếm ra, nhìn lên mới thấy người vừa xuất chiêu là Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Ky, nhíu mày nói:

- Tang đại hiệp tới thật đúng lúc!

Càn Khôn Nhất Cái nhú mày hỏi:

- Người định làm gì lão hóa tử?

Yến Hành Vân đáp:

- Tại hạ rất ghét kẻ nào nhúng tay vào việc của mình.

Hàn Tùng Linh bước lại gần nói:

- Hai vị đừng tránh chấp nữa!

Bấy giờ trước biệt lâu ngoài mười mấy tử thi, không còn người nào nữa.

Bạch Phong Công chúa chợt nói:

- Tùng Linh, chúng ta tới tiền sảnh xem...

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Phải đấy! Không biết có phải vừa rồi Ứng Thiên Tăng và Tuyết Hiệp xuất thủ không ...

Bốn người quay lại tiền sảnh, thấy gần trăm tử thi nằm ngổn ngang, tử trạng hoàn toàn giống nhau, thất khiếu lưu huyết mà chết.

Càn Khôn Nhất Cái Tang Vô Kỵ kinh hãi nói:

- Xem ra hung thủ không nhiều, cùng một lúc giết chết gần trăm người mà chỉ có một tên chạy thoát, hơn nữa không ai kịp kêu một tiếng, công lực quả là kinh nhân.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tang tiền bối có biết đây là loại công phu gì không?

Càn Khôn Nhất Cái đáp:

- Lão hóa tử không biết, nhưng nghe nói bốn mươi năm trước trong giang hồ có một nhân vật luyện một thứ nội công tàn độc bá đạo là Hỏa Chưởng Chiếu Nhật...

Hàn Tùng Linh “à” một tiếng hỏi::

- Có phải người đó là Nguyên Không Duyên không?

Càn Khôn Nhất Cái gật đầu:

- Chính phải!

Bốn người ra khỏi sảnh đường, vừa xuống thạch cấp thì nghe có người nói::

- Xin các vị lưu bước!

Bốn người lập tức dừng lại.

Hàn Tùng Linh ngược nhìn lên, thấy hai người đứng trên mái sảnh đường, một người là Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh, người kia là một lão nhân độ ngũ tuần, mặt dài mi thưa, đôi mắt sáng quắc.

Ứng Thiên Tăng cười “hô hô” nói:

- Hàn thiếu hiệp, chúng ta lại gặp nhau!

Hàn Tùng Linh đáp:

- Quả nhiên là Đại sư!

Ứng Thiên Tăng cười nói:

- 'Nhân sinh hà xứ bất tương phùng'! Trong thiên hạ quả là có nhiều sự tình cờ thú vị...

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi:

- Có thật là tình cờ không?

Ứng Thiên Tăng hấp háy mắt nhìn Hàn Tùng Linh một lúc, chợt phá lên cười không được tự nhiên lắm, cười xong nói:

- Ha ha! Người ta nói Hàn thiếu hiệp chẳng những võ công siêu quần mà còn thông minh tuyệt đỉnh, quả không sai! Thực tế lão hòa thượng ta tới đây nhằm mục đích gì chắc thiếu hiệp cũng đoán ra.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Đại sư quá khen! Hàn mỗ mới gặp Đại sư một lần, thậm chí xuất thân lai lịch hoàn toàn không biết, làm sao đoán được tới đây nhằm mục đích gì?

Lão nhân đi cùng với Ứng Thiên Tăng nói:

- Lão Tề! Hàn thiếu hiệp đã nói thế thì cứ nói thẳng ra, quanh co làm gì?

Ứng Thiên Tăng lấy vẻ mặt nghiêm trang, chấp tay nói:

- Nếu vậy Tề mỗ đành trình bày bốn ý vậy!

- Xin Đại sư cứ nói.

Ứng Thiên Tăng lại nở nụ cười gượng gạo:

- Chuyện là thế này... Hàn thiếu hiệp, bọn lão phu vừa mới đến Quan ngoại chưa lâu, hiện còn long đong, tứ cố vô thân, không nơi lập túc, vì thế muốn nhờ Thúy Tùng Viên này nương náu một thời gian...

Hàn Tùng Linh “à” một tiếng nói:

- Thì ra là vậy... Nhưng Hàn mỗ không phải là chủ nhân của Thúy Tùng Viên, sao Đại sư lại đề cập đến việc này?

Ứng Thiên Tăng không cười nữa, nghiêm giọng nói:

- Việc gì cũng có trước có sau. Hiện giờ chủ nhân của Thúy Tùng Viên không còn nữa, nhưng người có quyền xử lý mọi việc ở đây, đầu tiên phải là Hàn thiếu hiệp.

Hàn Tùng Linh lắc đầu đáp:

- Hàn mỗ sẽ không ở Quan ngoại lâu, cũng không muốn lấy nơi nào để hùng cứ. Các vị đã tra rõ lai lịch Hàn mỗ, lẽ ra nên biết việc này mới phải.

Ứng Thiên Tăng nghe vậy cả mừng nói:

- Nếu vậy thì Hàn thiếu hiệp không phản đối rồi!

Hàn Tùng Linh nói tiếp:

- Đại sư, giá như Hàn mỗ đã đi khỏi đây, hai vị muốn làm gì Thúy Tùng Viên thì làm, tại hạ quyết không can thiệp. Nhưng hiện giờ Hàn mỗ đang còn ở đây, hai vị lại đề xuất yêu cầu đó, chẳng hóa ra Hàn mỗ cướp cơ nghiệp của người khác rồi nhường lại cho các vị có mưu đồ?

Ứng Thiên Tăng không ngờ thiếu hiệp này lại cân nhắc mọi việc chu đáo như thế, á khẩu không biết nói gì.

Lão nhân kia chột chen lời:

- Theo ý Hàn Minh chủ thì chúng ta nên làm gì?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ đã nói rằng đây không phải là cơ nghiệp của mình, vì thế giữa chúng ta không có sự thương lượng nào cả. Hai vị hãy tạm tránh đi nơi khác, chờ Hàn mỗ đi khỏi đây rồi quay lại, muốn làm gì Thúy Tùng Viên, tại hạ quyết không để ý tới.

Ứng Thiên Tăng nói:

- Hàn thiếu hiệp đã không có ý dùng tới Thúy Tùng Viên, cần gì phải có hành động thừa như vậy?

- Gia có gia pháp, môn có môn quy, giang hồ có quy củ của nó. Tại hạ không muốn mình trở thành mục tiêu bị đồng đạo võ lâm đàm tiếu.

Lão nhân mặt dài mi thưa nói:

- Hàn Minh chủ còn trẻ mà suy xét chu đáo như thế, lão phu vô cùng khâm phục.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Các hạ nên nói thẳng ra rằng Hàn mỗ không dễ bị đánh lừa thì hơn!

Lão nhân hỏi:

- Vì sao thiếu hiệp lại nói thế?

Hàn Tùng Linh lạnh lùng đáp:

- Bởi vì trước khi đề xuất yêu cầu, hai vị chẳng khó gì mà không suy nghĩ trước điều này. Chẳng qua hai vị chỉ muốn làm cho Hàn mỗ mang tiếng là kẻ bất nghĩa mà thôi!

Lão nhân mặt dài chột cười to một tràng.

Hàn Tùng Linh nhú mày hỏi:

- Các hạ có thể cho biết danh hiệu không?

- Lão phu là Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình. Đối với Hàn Minh chủ, danh hiệu đó chắc không gợi lên điều gì, đúng không?

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nghe khách nhân tự giới thiệu xong lẩm bẫm:

- Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình? Nguyên cả trăm nạn nhân trong tiền sảnh chính là kiệt tác của hần! Người này đã thịnh danh từ hơn mười năm trước. Chiếu Ảnh Chưởng võ công cao cường, bản tính tàn độc, mới xuất đạo chưa được mấy năm đã nổi tiếng khắp võ lâm. Nhưng năm năm trước đột nhiên thất tích, không ngờ tiềm phục ở Quan ngoại. Đối với người này phải cẩn thận mới được!

Càn Khôn Nhất Cái hỏi:

- Về võ công, người đó so với Yến đại hiệp thì thế nào?

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Chưa từng giao thủ, nhưng tin rằng hấn không làm gì được Yến mỗ.

Càn Khôn Nhất Cái hỏi tiếp:

- Nếu so với Hàn Minh chủ thì sao?

- Khác xa nhau một trời một vực!

Càn Khôn Nhất Cái cười nói:

- Nếu vậy thì lão hóa tử yên tâm rồi!

Hoang Thành Cô Kiếm chột lạnh lưng nhìn lão ta hỏi:

- Có thật là các hạ quan tâm đến thiếu gia hay chỉ là hỏi dò thôi?

Càn Khôn Nhất Cái không khỏi rúng động nói:

- Yến đại hiệp sao thế? Lão hóa tử nói thật lòng mà!

Hoang Thành Cô Kiếm nhìn đối phương một lúc rồi xua tay nói:

- Không có gì.

Hàn Tùng Linh chăm chú nhìn Chiêu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình một lúc rồi chột hỏi:

- Bốn mươi năm trước trong giang hồ có một nhân vật là Hỏa Chưởng Chiêu Nhật Nguyên Không Duyên. Tôn giá có biết vị đó không?

Chiêu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình đáp:

- Đó là gia sư. Tuy nhiên lão phu hành sự chỉ quan tâm đến việc chứ không quan tâm người.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Cụ thể việc này thì sao?

- Lão phu tới đây nói với Minh chủ một tiếng như thế là quá đủ. Minh chủ có đồng ý hay không cũng vậy thôi.

Hàn Tùng Linh trầm giọng hỏi:

- Như vậy là ý kiến của Hàn mỗ hoàn toàn không có giá trị?

Vân Tiêu Bình đáp:

- Sự thật thì chúng ta đã tới Thúc Tùng Viên này.

- Bất chấp Hàn mỗ có cần ở đây hay không?

- Vừa rồi Minh chủ đã trả lời không đến Thúc Tùng Viên. Mà cho dù...

Hàn Tùng Linh ngắt lời:

- Cho dù Hàn mỗ có cần cũng buộc phải đi, đúng không?

Vân Tiêu Bình gật đầu:

- Sự thật như thế!

Hàn Tùng Linh cười nhạt nói:

- Nếu vậy thì Hàn mỗ dám nói rằng, Vân bằng hữu, với cách thức đó để tiếp nhận Thúy Tùng Viên, các người hoàn toàn không xứng đáng.

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh chột chen lời:

- Hàn Minh chủ, lão nạp mời Vân đại ca tới đây, như vậy là đủ rồi. Chúng ta từng có duyên gặp nhau một lần, mọi người nên dung hòa một chút được không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tề bằng hữu! Có những người chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, thường mắt cao quá đỉnh mà quá tự đề cao mình. Bây giờ hai vị sẽ xuống đây hay Hàn mỗ nhảy lên đó?

Ứng Thiên Tăng và Chiếu Ảnh Chưởng đưa mắt nhìn nhau, chột Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình hú dài một tiếng tung mình nhảy lên cao mấy trượng, từ trên không đảo người vô cùng mỹ diệu, giống như một con ó lớn lượn một vòng rồi mới lướt qua mái sảnh đáp xuống trước mặt Hàn Tùng Linh.

Ứng Thiên Tăng cũng thi triển một thức Thần Long Bái Vĩ mỹ diệu không kém hạ xuống bên cạnh.

Hàn Tùng Linh lạnh lùng nói:

- Thân pháp Bằng Hoàn Không quả là độc đáo, nhưng theo Hàn mỗ thấy thì còn chưa đủ cân lạng.

Vân Tiêu Bình biến sắc nói:

- Lão phu còn chưa biết ngươi có bao nhiêu bản lĩnh. Chắc nhiều cân lạng hơn lão phu nhiều lắm?

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Nếu tôn giá không sợ bị nhục thì cứ thử sẽ biết!

Chiếu Ảnh Chưởng Vân Tiêu Bình bước lên một bước nói:

- Được, chúng ta thử xem kẻ nào bị nhục!

Ứng Thiên Tăng chợt bước lên trước Vân Tiêu Bình nói:

- Đại ca, chưa xuất binh sao đã xuất tướng? Lão nạp nghe danh Hàn Minh chủ lừng danh Quan ngoại, nguyện ý thỉnh giáo mấy chiêu tuyệt học.

Vân Tiêu Bình gật đầu lùi lại.

Bên này, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói:

- Thiếu chủ, cho phép thuộc hạ giải quyết lão trọc này!

Rồi không chờ Hàn Tùng Linh đồng ý, tới trước Bạch Phong công chúa cung kính nói:

- Công chúa, thuộc hạ để linh đường tiên mẫu ở đây nhờ công chúa trông coi giúp.

Bạch Phong vội đáp:

- Yến đại hiệp đừng khách khí, hãy giao cho tôi!

Nói xong đưa tay ra.

Yến Hành Vân lùi lại nói:

- Không! Thuộc hạ để xuống đất cũng được mà! Cái này... Công chúa cầm trên tay sao được?

Bạch Phong Công chúa nghiêm giọng:

- Yến đại hiệp, người ta quý ở lòng hiếu thảo. Tôi tuy chưa phải là nữ nhi giang hồ nhưng đã theo Tùng Linh hành đạo nên cũng biết trong giang hồ việc gì nên làm, việc gì không nên làm. Yến đại hiệp là bậc hiếu tử, lệnh đường khi trước nhất định là vị từ mẫu, sao không để Bạch Phong được tỏ lòng kính trọng?

Yến Hành Vân đành trao chiếc hòm cho Bạch Phong công chúa, cảm kích nói:

- Công chúa có tấm lòng cao thượng như thế, Yến mỗ vô cùng cảm động. Cung kính không bằng tuân mệnh, dám phiền công chúa.

Trao xong chiếc hòm, y bước thẳng tới trước mặt Ứng Thiên Tăng.

Không thèm nhìn Yến Hành Vân, Ứng Thiên Tăng vẫn đứng đối diện với Hàn Tùng Linh hỏi

- Hàn Minh chủ, vị này trong quý minh có thân phận như thế nào?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Vị đó chỉ là khách nhân.

Ứng Thiên Tăng nhìn thẳng vào mặt chàng hỏi tiếp:

- Minh chủ nói câu đó là thật chứ?

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân trầm giọng hỏi:

- Thân phận của ta đối với người quan trọng lắm sao?

Ứng Thiên Tăng vẫn nhìn Hàn Tùng Linh, khinh khỉnh nói:

- Lão nạp nghĩ rằng chí ít thì Minh chủ không nên đưa hạ nhân ra để đối phó với ta!

Yến Hành Vân xẵng giọng nói:

- Khách thế nào thì dọn trà thế ấy. Với thân phận như người thì cùng lắm chỉ được phép đấu với Yến mỗ thôi!

Ứng Thiên Tăng gằn giọng:

- Hàn Minh chủ, bây giờ bảo hấn lùi lại thì còn kịp.

Hàn Tùng Linh nói:

- Chỉ sợ Đại sư hơi chủ quan quá đấy. Chính Hàn mỗ lo rằng Đại sư mới là người chịu thiệt thòi.

Ứng Thiên Tăng nổi giận quát lên:

- Hàn Tùng Linh! Từ bây giờ chúng ta đứng trên lập trường đối địch. Với hành động ngạo thị này, lão nạp sẽ đối với các người địch đáng. Người chuẩn bị thu thân!

Rồi quay sang Yến Hành Vân nói:

- Tiểu tử! Có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ đem hết ra đi. Trước khi lấy mạng người, lão tăng nhường người ba chiêu không hoàn thủ.

Đưa kiếm hoành ngang trước ngực, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân cười đáp:

- Tề Hải Sinh! Yến mỗ khuyên người từ nay nên thận trọng với lời nói của mình. Với Yến mỗ, chưa từng có nhân vật ba đầu sáu tay nào dám nói câu đó cả.

Ứng Thiên Tăng Tề Hải Sinh khinh khỉnh đáp:

- Bây giờ thì người được gặp!

Tuy lão chưa đối địch với Hàn Tùng Linh nhưng đã thấy thân pháp kỳ ảo của chàng, nghĩ rằng mình chưa chắc thắng nhưng nếu đối địch cũng chưa đến nỗi lạc bại.

Tên họ Yến này chẳng qua chỉ là nô bộc bị Hàn Tùng Linh thu phục thì có bản lĩnh gì đáng kể.

Đương nhiên, lão chưa biết chuyện Hàn Tùng Linh bình định Âm Mộng Cốc, càng không biết người trước mặt mình là nhân vật lừng danh Quan ngoại Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, người mà Tam Phật Đài lao tâm khổ tứ để thu phục.

Giá như vừa rồi lão chứng kiến việc tên đầu tọa sứ giả Phi Tiên Truy Hồn Đầu Đà Ngô Bổn hòa thượng bị giết trong lâu sảnh thì bây giờ không khinh địch như thế.

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân từ từ đưa kiếm lên, chậm rãi nói:

- Tề Hải Sinh, nếu ngươi đối phó được với hai chiêu kiếm, Yến mỗ xin nhận bại.

Ứng Thiên Tăng hỏi:

- Bại thì sao?

Yến Hành Vân trả lời không chút do dự:

- Không cần ngươi động thủ, Yến mỗ xin tự tuyệt dương trường!

Ứng Thiên Tăng cười hắc hắc nói:

- Rất tốt! Nếu vậy lão tăng sẽ đỡ phiền phức. Động thủ đi! Sau hai chiêu kiếm, ngươi hãy giữ lời dâng đầu cho lão tăng.

Yến Hành Vân bình thản đáp:

- Được, ngươi chuẩn bị, Yến mỗ cần động thủ đây!

Nói xong, chợt phát tay.

Chỉ thấy một tia sáng lóe lên nhanh như chớp, không có màn kiếm ảnh rợp trời, cũng không thấy hai người cử động, bởi vì sau cái phát tay, thanh kiếm của Yến Hành Vân thu hồi về vị trí cũ, Ứng Thiên Tăng cũng đứng bất động, chỉ khác trước là sắc mặt tái nhợt đi, mồ hôi túa ra đầm trán, mắt thất thần nhìn đối phương.

Bạch Phong công chúa kinh ngạc nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Yến Hành Vân chưa xuất thủ?

Tuy nhiên nàng cảm nhận được có một điều gì đó đã xảy ra.

Cũng với sắc mặt nhợt nhạt như thế, Ứng Thiên Tăng cúi nhìn xuống ngực áo mình, nơi y phục bị kiếm xé hai đường ngắn, hình chữ thập đúng ngay Nhũ Căn Huyết, lộ cả thịt da, chỉ là không có máu.

- o O o -